

Jaroslav Voříšek / Michal Bartovič

**Stručný
nástin gigantického
židovsko-zednářského
komplotu**

© Jaroslav Voříšek / Michal Bartovič 2017

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Stručný nástin gigantického židovsko-zednářského komplotu

(s použitím zednářských i nezednářských pramenů)

Moto:

Permanentní protikřesťanská revoluce je dílem subverze nadnárodního judaismu talmudismu prostřednictvím zednářstva.

Zuřivý boj proti křesťanství prakticky od počátku Kristova veřejného vystoupení dosvědčují čtyři evangelia i svědectví církevních Otců a Učitelů. „Synagogy Židů jsou zdrojem pronásledování křesťanů (...) líhni pomluv vůči křesťanství”.¹ Podobně to dokládá sv. Jan Zlatoústý ve svých proslulých kázáních, a velmi mnoho dalších. A co je velmi důležité si uvědomit: k dosažení jejího cíle jsou Satanově synagoze dobré *všechny* prostředky a proto se vždy přetvařuje (na jak dlouho to shledává užitečným nebo nutným). Tak například předstírá permanentní politické protiklady především v „moderních „demokraciích“ tam, kde ve skutečnosti vůbec žádné nejsou.

V podstatě za všemi bludnými učenými a hnutími také vždy (více či méně v pozadí) stáli učedníci Satanovy synagogy, farizeji a později pak především talmudští a kabalističtí Židé...

Zvláštní místo v tom má fanaticky protikřesťanský islám jak pro svůj mysteriózní vznik, tak i fakt, že dějiště bylo tentokrát poprvé mimo oblast křesťanského světa. O protikřesťanském zaměření islámu alespoň několik autentických výroků za početné jiné:

„Bojujte s těmi, kdož nevěří v Alláha ani v soudný den a nezakazují, co Alláh a jeho posel zapovídají, aniž náležejí náboženství pravdy.“

„Křesťané praví: ‚Ježíš je syn Boží.‘ To jsou slova jejich vlastních úst. Tím mluví jako ti, kdož byli předtím nevěřící. Nechť je Alláh potře!“

„On (Alláh) je to, kdo svého posla vyslal s pravým vedením a s náboženstvím pravdy, aby mu dodal převahy nad všemi ostatními.“

„Kristus, syn Marie, není ničím jiným, než jen vyslancem.“

„Nevěřící jsou ti, kdož praví: ‚Kristus je Bůh.‘“

S tímto pověřením dobyl Mohamed v letech 630 a 631 zpočátku početné křesťanské oázy. Vraťme se však na začátek.

Zakladatel islámu Mohamed se narodil kolem roku 570 v arabské Mekce a zemřel 632 v Medině. Tvrdil, že byl Bohem povolán za proroka všech národů a že mu byl anđelem Gabrielem zjeven korán slovo za slovem. Mohamed vykazoval všechny charakteristické znaky falešného proroka:

Hlásal démonické bludy, mající za cíl zajistit vládu „*knížete tohoto světa*“ a zabránit obrácení pohanů ke KRISTU; rouhavý nárok vydával za božskou inspiraci, jak mu našeptával démon „Gabriel“; místo vzdávání pocty BOHU usiloval o vlastní poctu, nechával si holdovat, vyžadoval absolutní poslušnost a chlubil se mimořádnou boží milostí.

¹ Tertullian, 198 po Kr. (*Scorpiace* kap. X a *Ad nationes* kap. XIV).

Mohamed křesťanství znal, a jako každý člověk byl postaven před rozhodnutí se: pro KRISTA nebo proti němu! Buď anebo! Buď Bůh KRISTUS, nebo jeho antipod, „kníže tohoto světa“.

„Kdo není se mnou, je proti mně!“ říká Kristus (Mt 12,30).

K islámu se ještě vrátíme v souvislosti s aktuálním tzv. „*bojem proti mezinárodnímu islamistickému teroru*“.

Středověké křesťanstvo bylo permanentně konfrontováno se dvěma různými religiózními nepřáteli. Z vnějšku na katolický svět útočil bojovný islám, uvnitř se téměř všude přítomní Židé se svou zatvrdelou nevěrou – talmudistickým nepřátelstvím vůči křesťanství – starali mnoha podzemními pokusy ustavičně o podřízení katolické Církve jednou pro vždy Ježíšem Kristem odstraněnému mosaickému zákonu, o stále znovu a znovu klíčící napětí a nepokoje.

Čistě politicky se mohamedáni zdáli být jediným vážnějším ohrožením katolického světa. Všude, kde – jako dočasně ve Španělsku, v jižní Itálii nebo na Balkáně – ohněm a mečem dobyli evropské území, vnucovali své fanatické bludné učení obyvatelstvu krvavým násilím. Nicméně právě tím vytvářel islám také vždy jasné poměry: politické a *religiózní* hranice mezi křesťanským Západem a mohamedánským Východem byly vždy geograficky v *zásadě identické* bez ohledu na to, jestli islám proti křesťanství územně postoupil, nebo se o kus stáhl zpět.

Na rozdíl od toho neměli po celé Evropě (a jihozápadní Asii) rozptýlení Židé žádné vojenské prostředky. Jejich ustavičný boj proti Kristově Církvi musel proto přijmout zcela jiné, mnohem subtilnější formy. Navíc neexistovaly žádné geografické hranice mezi Židy a křesťany; ba naopak, všude obývali ta samá města a vesnice. A dokonce i když se na počátku novověku stala ze židovských čtvrtí přísně izolovaná gheta, nezabránilo to častému styku křesťanů se Židy.

A právě tyto okolnosti učinily ze Židů – navzdory všemu zdání – ještě nebezpečnějšího nepřítele křesťanského světa, než byli sami krvežízniví Saraceni. Ti napadali křesťanství na bitevních polích, naproti tomu Židé bojovali po vzoru záškodníků ze zálohy.

Pokud ještě Židé zůstávali věřícími Bible – a takovými byli ve svém celku až do renesance –, spočívala jejich strategie v nikdy neochabujícím boji proti politicky mocnému křesťanství v úsilí vnutit se katolickým císařům, králům a knížatům – a často i samotným církevním vládcům! – jako bankéři, rádci ve finančních záležitostech, hospodářští správci, atd., čímž se během doby stali nepostradatelnými a získávali stále silnější vliv, který nakonec dokázali rozšířit i na církevně politické, ba dokonce teologické problémy, otázky a rozhodnutí.

Na druhé straně mnozí z nich přijali *zdánlivě* křest a poté se v Církvi resp. v organismu katolických států snažili dosáhnout co možná nejvyšších úřadů a hodností. Od tamtud pak, tj. *zevnitř*, křesťanstvo postupně znovu navraceli k židovství.

Neblaze proslulým příkladem toho jsou údajně křesťanská „*reformní hnutí*“ valdenských, katarů a albigenských ve dvanáctém století v Itálii a jižní Francii, jejichž hnací silou byli ve skutečnosti zdánlivě pokřtění Židé. Jakmile se však judaizující tendence těchto hnutí staly zjevnými, odsoudil církevní učitelský úřad jejich stoupence jako heretiky a vyobcoval je z Církve. Historici obvykle alespoň nepřímou – a občas dokonce i otevřeně – přiznávají, že u albigenských šlo o tajnými Židy vytvořenou a vedenou judaizující sektu. Tak např. Arthur Cohen si stěžuje, že „mírné podmínky“,

jimž se Židé ze strany Církve ve středověké jižní Francii těšili, byly zničeny „*pronásledováním albigenských v Provinci a terorizováním provençalských center židovského duchovního života*“. Říká obojí klidně jedním dechem, protože se přímá souvislost „křesťanské“ sekty albigenských se Židovstvem Provence nechá tak málo popřít, že i židovský autor Edmund Schopen zmiňuje „jejich filosemitství“, jež se „episkopátu jevílo podezřelým“.

Podle židovských historiků jako např. Emila Bernharda Cohena měli Židé rozhodující podíl na úsvitu *renesance a humanismu*, tedy na oněch pohanských duchovních postojích, které také rostoucí počet jejich *vlastních* religiózních vůdců měl připravit o Bohem ve Starém zákonu přislíbeného a (podle jejich bludného názoru) dosud nepřislíbeného Mesiáše.

V samotném Židovstvu jeho duchovní elitou pak v rozhodující míře vyvolaný „nový duch“ renesance vedl tak říkajíc ke koperníkovskému obratu: nejosvícenější hlavy začaly ústřední dogma o budoucím mesiáši, tj. Bohem seslaném obnoviteli říše Izraele, posuzovat nyní také „*humanisticky*“, tedy – zpočátku převážně, a později již výhradně – z lidsky, světsky, namísto božsky zjevené (byť i groteskně chybně interpretované) perspektivy. Již nestačilo (později to bylo už nesmyslné) pasivně čekat na Bohem předpověděného vykupitele Izraele – bylo třeba i aktivně přiložit ruku k osvobození z otročení „gójům“, „pohanským národům“ (mezi které Talmud bez okolků, ba dokonce na prvním místě počítá křesťany). A nyní je to zesílené, ještě mnohem uvědomělejší, činorodější pokračování až dosud houževnatě vedeného boje proti katolické Církvi a katolickým státům. Tentokrát ovšem s použitím nového pomocného prostředku, nové zbraně, kabaly, ústně tradovaného, nicméně až v počínajícím středověku písemně zachyceného magicko-okultního přísně tajného židovského učení.

Proto jako jedovatý plod „*humanismu*“ a „*renesance*“ otevřeně vystoupila „*reformace*“ Martina Luthera **1517** a mnoha jeho epigonů Johanna Reuchlina, Johanna von Staupitz, norimberské rozenkruciánské lóže, Melanchthona, Jeana Calvina a dalších...

Již 1516, tedy jeden rok před pověstným přibitím tezí, si nechal Luther vytvořit rodný erb, přirozeně v Norimberku, a sice růžový kříž, symbol rozenkruciánů. Erbem se Luther otevřeně hlásil k idejím norimberské lóže, kterou opakovaně navštěvoval. Lazarus Spengler se postaral o vytvoření růžového kříže.

Staupitz se více a více stával duchovním vůdcem, který Luthera stále hlouběji uváděl do iluminátského vědění tajných bratrstev, jež tehdy všechna měla společné jediné: čekala na „útěchu Izraele“, na muže, který měl Církev osvobodit z „babylónského zajetí“. V souladu s tím se Luther, jemuž již bylo nabídnuto vedení norimberské lóže, cítil být tlačěn do role osvoboditele, kterou rád přijal. Dal si nyní jméno „Eleutheros“ (Osvoboditel). Zachovaly se početné Lutherovy dopisy s podpisem „Eleutheros“. Také změnil své původní jméno Martin Luther na Martin Lutherus s narážkou na „Eleuthera“, a jeho bojovný spis ‚O babylónském zajetí Církve‘ má v tomto sebevědomí své kořeny.

Lutherův „přítel“ Wenzel (Wenzeslaus) Linck, který se přidal k jeho bludnému učení, byl současně „Staupitzovým důvěrníkem a poté nástupcem v úřadu generálního vikáře“; také on jako „důvěrník“ svého řádového představeného a současně i lóžového nadřízeného von Staupitze mohl být „zasvěcen“ do tajemství rozenkruciánů. Spolu s von Staupitzem uprchl v říjnu 1518 z Augsburgu před papežským legátem kardinálem

Cajetanem. O jeho spojitosti s von Staupitzem a vlivu na Luthera „LThK“² (heslo: [Wenzenlaus] Linck) píše, že ve Wittemberku byl „již 1512 (při Lutherově promoci) děkanem teologické fakulty. Současně byl i nějaký čas priorem tamějšího augustiniánského kláštera a doprovázel svého patrona Staupitze při vizitačních cestách po jižním Německu, na Rýn i do Holandska, dále 1517-19 kazatelem v Norimberku, 1520 Staupitzovým nástupcem jako generální vikář německé řádové provincie. Byl důvěrným Lutherovým přítelem, jehož stanovisko se nyní uplatňovalo také v rozhodnutích wittemberské řádové kapituly a nacházelo v řádu stále více stoupenců“.

Vzhledem k Dietrichem Emmem důkladným studiím prokázané skutečnosti, že Martin Luther do augustiniánského řádu prostě jen „nevstoupil“, nýbrž tam z dvojího důvodu (před světskou justicí, ale také kvůli svědomí) hledal útočiště poté, co v Erfurtu zabil v souboji spolužáka, je pravděpodobné, že jeho rozenkruciánští řádoví představení von Staupitz a Linck obratně využívali pro své podvrtné cíle Lutherovu trýzeň svědomí (o níž byl jmenovitě von Staupitz jako od roku 1508 jeho regulérní zpovědník a duchovní vůdce) dokonale informován. U Luthera osobně mohlo při sestavování jeho reformátorských bludů jít o subjektivní teologické zdolávání svých trýznivých výčitek. Jaké byly hrozné důsledky rozkolu Martina Luthera a spol. pro jednotu katolické církve, je dostatečně prokázáno a známo.

Stranou zde nemůže zůstat a nesmí chybět zednářstvo. Jeho hlavní, nejdůležitější úloha je zmíněna již v motu našeho stručného pojednání jako všestranně použitelného (a také bohatě využívaného) nástroje nadnárodního judaismu/talmudismu. A to nejen od jeho viditelného, resp. oficiálního začátku založením první velkolóže Londýna a Westminsteru („*United Grand Lodge of England*“, UGLE) roku **1717**, nýbrž skrytě již mnohem dříve. Dnes je škodlivost zednářstva pro víru a křesťanskou společnost doslova děsivá, přestože neinteresané veřejnosti prakticky neznámá. Vlády a řízená média straší Evropany vnějším nepřitelem, například mocným a agresivním Ruskem, ale mlčí o vnitřním, reálném a nesrovnatelně hroznějším a záluďnějším nepříteli, zednářstvu. „Podobně, jako se kanál táhne pod ulicemi města, prochází zednářstvo neviditelně světovými dějinami“ (Eduard Drumont, „Židovská Francie“).

Největší a prakticky jedinou opravdovou překážkou plánů Satanovy synagogy a jejího poskoka, světového zednářstva, bylo papežství a katolická monarchie.

To je důvod fanatické nenávisti a snahy zmocnit se nejvyššího místa v Církvi pro jejího smrtelného nepřitele skrze záluďně infiltrovaného zrádce! Dramatický příběh tohoto zápasu je dostatečně známý, než aby bylo ještě nutné vybírat potvrzení z téměř nekonečné řady nezpochybnitelných důkazů a autentických výroků ze zednářských pramenů. Zběsilé úsilí sil temnot bylo, jak známo, korunováno na prokletém II. vatikánském koncilu, svolaném zednářem, pseudopapežem Janem XXIII. Z nepřehledného řetězu dokladů jeho lóžového členství zde alespoň jeden: Na podzim roku 1940 byl v Istanbulu zasvěcen do superlóže, vyhrazené (téměř) výhradně pro duchovní a preláty katolické církve, nejdříve jako „učedník“, a teprve až 1943 byl z mezitím již dosaženého druhého stupně „tovaryše“ povýšen do třetího stupně „mistra“. Jako nuncius v Paříži vstoupil také roku 1949 do další vysoké lóže. Během jednoho jediného zasvěcovacího rituálu mu tam byly přiznány najednou „všechny tři stupně plus čtvrtý stupeň

² Lexikon pro teologii a církev.

„Zákonodárného Mistra“. Tyto informace jsou nyní již celkem snadno přístupné každému. Je – bohužel – příznačné, že obrovský „zbytek“ *pseudo*-katolického, nebo na jiný způsob „*křesťanského*“ lidstva považuje za „*papeže*“ každého, kdo oděn v bílém rouchu sedí ve Vatikánu a pronáší zdánlivě zbožné průpovídky

Lóže a skrytá vrchnost chtějí vytvořit jednotný světový stát, aby tímto způsobem ovládli celou Zemi. Dokud je masa lóžových bratrů pro sionismus potřebná jako pomocný sbor, do té doby zednářstvo jako takové předstírá, že pracuje na zřízení světové republiky, tzn. světové *demokracie*. Na druhém mezinárodním zednářském kongresu v Paříži r. 1900 navrhl Quartier-La-Tente, vlivný Velmistř švýcarské Velkolóže Alpina, zřízení světové obchodní správy, která by měla usilovat o sjednocení zednářských sil celého světa pro triumf jim tak drahé myšlenky a pro nastolení světové republiky (République Universelle)“ (cit. podle Wichtla, který se odvolává přímo na oficiální kongresové dokumenty z roku 1900). Na témže kongresu řekl představitel hostitelského Velkého Orientu, René Renoult: „Po návratu do svých domovských lóží tam budete především referovat o nadšení, s jakým jsme my i všichni zahraniční delegáti pozdravili myšlenku světové republiky.“ A portugalský delegát, jehož vlast byla tehdy ještě monarchií, prohlásil dokonce toto: „Jsem si jist, že u svých portugalských bratrů nenarazím na nesouhlas, když zde zvolám: Ať žije francouzské zednářstvo! Ať žije světová republika!“

Jak se však mělo tehdy vůbec podařit udělat ze světa naprosto nacionálních státních monarchií jednu jedinou „*demokratickou*“ světovou republiku? Očividně oklikou přes svržení králů a následné vytvoření nacionálních republik, resp. *democracií*, které nakonec – protože jsou dílem zednářů! – budou moci být sloučeny do internacionální „*světové demokracie*“. A předpokladem takové „*světové demokracie*“ tehdy na přelomu století bylo svržení a odstranění císařských a královských dynastií i říší vyvoláním světových *revolucí*. Již na prvním internacionálním zednářském kongresu, který se roku 1889 konal rovněž v Paříži, vyhlásil Velký Mluvčí Velkého Orientu bratr Francolin tuto myšlenku zcela otevřeně za bojové heslo. „Přijde den,“ zaprorokoval si za nadšeného aplausu shromážděné Satanovy synagogy, „kdy i národy, které neměly své osmnácté století, ani rok 1789, odstraní všechny monarchie a všechna náboženství. A tento den už není příliš vzdálen. Je to den, po němž tak toužíme, den, v němž budou všichni vydědenci osvobozeni, všechny nespravedlnosti napraveny a odstraněna veškerá privilegia. Tehdy se všechny velkolóže a Velké Orienty celého světa sejdou ve světovém sbatření. Zmizí rozkoly a státní hranice, jimiž je zednářstvo rozdělováno. To je onen nádherný ideál budoucnosti, který nám září před očima. Naší úlohou je co možná nejvíce uspišit příchod dne tohoto všeobecného sbatření“ (tamtéž, str. 163 ad.). Zcela v souladu s tím je i to, co pak stálo v tiskovém orgánu maďarského zednářstva „Kelet“ v červenci 1911: „Ano... jsme spiklenci; každý den se s rozhořčením a se svatou vírou zapřísaháme k boji proti stávajícímu společenskému řádu“ (Wichtl 1919, str. 67). Připojme si k tomu nakonec, co psala londýnská „Freemason's Chronicle“ už roku 1875: „I když tvrdíme, že zednářstvo se za žádných okolností nechopí zbraní proti špatné vládě, jsme přesto v jistých případech donuceni porušit svou nejvyšší občanskou povinnost. Takový odboj je v určitých případech dokonce svatou povinností!“

Dalším velkým úderem skrytých sil Satanovy synagogy proti křesťanskému světu byla bolševická revoluce v Rusku roku **1917**. O jejím ideologickém i kádrovém půvo-

du existuje doslova celá knihovna seriózních prací, kde se může poučit každý, kdo chce znát skutečnou historickou pravdu, ne „pravdu“ oficiálních zednářských médií a škol. Vidět ji nemůže pouze ten, kdo vidět nechce, takže by bylo zbytečné se tím blíže zabývat.

Nesmí se však nikdy zapomínat, že téhož roku **1917** se ve Fatimě zjevila Nejsvětější Panna Maria s naléhavou výzvou k obrácení hřešícího lidstva a poukazem na hrozný Boží trest v případě neuposlechnutí. Slova Panny bohužel zůstala bez výraznější odezvy...

Další důležitou etapou je tzv. „*sjednávání Evropy*“. Nikdy nebylo skutečným tajemstvím, že za ním právě židozednářstvo je již od počátku hnací – a to *jedinou* – silou. Začátky sahají až do 18. století.

První „*panevropský náznak*“ se totiž nachází již „u zednářů jako Montesquieu a Voltaire“, a za zmínku stojí také „projekty ‚věčného evropského míru‘, načrtnuté mysliteli jako byl zednář Charles-Irénée Castel de Saint-Pierre a nejspíše také rovněž Immanuel Kant“. Nicméně to byla především korespondence mezi zednářem George Washingtonem a zednářem Gilbertem du Motier de La Fayette – dvou budovatelů Spojených států amerických –, kde se výslovně mluvilo o později myslitelných Spojených státech Evropy.

V polovině 19. století sám od sebe přenesen také do roviny internacionálního nejvyššího zednářstva, k němuž patřili jeho *nejvýznamnější* průkopníci *zednáři* Giuseppe Mazzini, Victor Hugo a Giuseppe Garibaldi.

Během 1867 v Ženevě pořádaného kongresu „Ligy za mír a svobodu“ zednáři Garibaldi, John Stuart Mill, Victor Hugo a Michail Bakunin otevřeně hlásali, že k dosažení míru, spravedlnosti a svobody ve vztazích mezi různými evropskými národy by bylo nezbytné vytvoření Spojených států evropských!

Po první světové válce, zatímco bolševický zednář Lev Trockij snil o celé komunistické Evropě, trval liberálně uměřený a z jistého pohledu elitářský zednář Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi na novém průkopnickém projektu evropského sjednocení. A právě na počátku dvacátých let byl Kalergi zasvěcen jako zednář v lóži Humanitas ve vídeňském Orientu. A již v roce 1923 vyšel jeho proslulý pamflet „Pan-Europa“ jako manifest tohoto 1922 založeného politicko-kulturního hnutí „Internationale Paneuro-päische Union“, která také 1926 uspořádala svůj první kongres ve Vídni.

Ale ještě dříve, než židozednářstvo mohlo *zcela konkrétně* začít s tímto mimořádně ambiciózním „*projektem*“, zjevně musela I. světová válka nejprve odstranit tři velké evropské (a křesťanské!) monarchie jako rovněž vážné překážky pro „*Sjednocenou Evropu*“.

Další historie postupného budování protikřesťanské Evropy v podobě EU, která má být předstupněm k vytvoření jediného světového státu pod jednou univerzální vládou je dostatečně známá, takže se jí zde nemusíme blíže zabývat.

Nepřetržitě omílané tvrzení kontrolovaných médií o světové hrozbě „*radikálního*“ islámu je nehorázná lež, sloužící jako obvykle k zakrytí skutečných záměrů Sionu před zaslepenou světovou veřejností.

Zásada, že Sion nic neponechává náhodě a své akce plánuje nadlouho, platí pro podvracení a infiltrování jím samým ze zákulisí iniciovaného islámu stejně, jako pro mnohem starší podvracení katolické Církve bludaři a heretiky. Na podzim roku 1993

informoval izraelský Žid Naim Giladi, že již bezmála před čtyřiceti lety (!) začala nová strategie izraelské ofenzivní tajné služby Mossadu – infiltrování a podvracení islámských hnutí!

Po již více než pět desetiletí trávající vlna přílivu islámských (de facto) přistěhovalců do Evropy (stejně jako do USA) byla a je součástí plánu Sionu a zednářstva. Pokud bude import mohamedánství vyvolávat obecně „multikulturní“ rozklad křesťanství a zvláště ničení katolické Církve, bude také Satanovou synagogou i nadále všestranně podporován.

„Zápach Satanův“ zaplavil katolickou Církev, která už neplní ochranné poslání prozřetelné strážkyně. Člověk počínajícího 21. století se zřekl sám sebe a zůstal bez duchovní ochrany, stal se snadno zranitelný vůči satanskému obtěžování. Jeho vůle může být trvale a nepostřehnutelně vyřazena. Člověk našich dnů je objektem bezděčné posedlosti, na níž mu také nikdo nemůže podat lék – odhlédneme-li od zvláštního zásahu nebes! Taková je tedy situace. Spořádaný tok milosti, který kdysi z Církve prýštil, vylítl u pramene. Je zde už jenom milost v Bohu, ať již přímo nebo skrze nadpřirozené zprostředkovatele, Nejsvětější Pannu, světce a anděly, tvořící neviditelnou Církev.

Roku 1517 zahájeným rozkoem víry bylo obrovské množství věřících vyrváno katolické Církvi a zorganizováno do několika nových „pseudocírkví“, o jejichž trvání bylo postaráno, aby stály nepřátelsky nejen vůči „staré“ Církvi, ale i navzájem mezi sebou.

Připomeňme si: Prvním a bezprostředním následkem reformace byl vznik protestantských států, v nichž se místo pravé Církve Kristovy, která byla nyní dokonce pronásledována, dostávalo ochrany a podpory heretickému křesťanství. Řada států ovšem tehdy zůstala i nadále katolickými.

Na dlouho, resp. trvale se však katolíci a protestanti různých zabarvení nedali odděleně držet podle států. Záhy – jak bylo předvídatelné – existovaly v každé evropské zemi nebo knížectví vedle katolické či protestantské většiny i různé, někdy skutečně silné protestantské a/nebo katolické menšiny. To vedlo z počátku v teorii, a potom stále více v praxi k relativizaci a oslabování jednoty státu a Církve, resp. „církví“; stát musel postupně – již v zájmu své politické soudržnosti – poskytnout také jinověrečným křesťanským menšinám jistá občanská práva.

S pomocí zednářstva, které se oficiálně objevilo od roku 1717, přestože existovalo již dávno předtím a „působilo“, podporovalo a pohánělo nyní Židovstvo „osvícenství“ s jeho ústředním požadavkem všeobecné „volnosti, rovnosti a bratrství“; nyní stát „bez ohledu na náboženství“ každému svému občanovi přiznával všem příslušející „lidské právo“ – a přirozeně také Židům!

Okamžitě při zednářském založení Spojených států amerických 1776 a ve Francii během židozednářské revoluce 1789 byly vytvořeny odpovídající precedenční případy, které nakonec díky vystupňované podvrtné práci zednářských lóží působily svým příkladem i na ostatní Evropu. Téměř všude došlo v dalším průběhu k naprostému „oddělení státu a Církve“, vzhledem k religiozní rozmanitosti (!) údajně nezbytnému z hlediska „lidských práv“.

Tím byly katolická Církev a víra téměř všude připraveny o státní ochranu.

A nejen to: nyní světonázorově údajně „neutrální“ a navíc politicky „demokratizovaný“ stát se záhy – důsledkem rychlého a téměř bezproblémového pronikání protikřesťanských Židů a jejich zednářských přísluhovačů do vysokých i nejvyšších vlád-

ních míst – projevil jako více či méně otevřeně nepřátelský Církvi.

Neomezenou „svobodou svědomí, resp. náboženství“ oklikou přes reformaci od Církve zcela odloučený stát zaplevelil stále rostoucí počet nových „křesťanských“ i mimokřesťanských sekt či „religiózních společenství“ (často prokazatelně přímo zakládaných jako židovské, resp. zednářské frontové organizace). Na základě neomezené „názorové a tiskové svobody“ dokázaly svou hlučnou propagandou světlo božího Zjevení stále více zatemňovat, hlas pravé Církve Kristovy a jejího neomylného učitelského úřadu na veřejnosti pořád hlasitěji přehlušovat, a tím stále více katolíků přivádět k odpadnutí. Židovstvo tiskem, který po své „emancipaci“ rychle dostalo téměř úplně pod svou kontrolu, k tomu ze všech sil odvádělo svůj „příspěvek“, který se ještě zesílil ba zestonásobil příchodem filmu, rozhlasu a televize.

Předposlední krok učinila Satanova synagoga vnitřním podvrácením katolické Církve od jejího vrcholku; jen tak bylo totiž možné Židovstvu a zednářstvu lstí a zákeřností zavedené odloučení státu a Církve nechat si navíc požehnat II. vatikánským koncilem v „Deklaraci o náboženské svobodě“ jako *biblicky zjevený a Boží vůli odpovídající princip!*

Poslední krok se blíží: Pod židovským vlivem *celosvětové* krvavé pronásledování mezitím již žalostně zmenšené pravé Církve pod nadcházející vládou Antikrista.

„*Církev II. vatikánského koncilu*“ je perfektně židovským zednářstvím vlastněnou *protikřesťanskou* konstrukcí, a s Bohočlověkem Ježíšem Kristem založenou nadpřirozenou institucí spásy – římsko-katolickou Církví – *nemá společného vůbec nic*, než jen jisté klamné zdání!

Povšimněme si, že je to rok 1960, kdy pseudopapež Jan XXIII. začal svou hluboko jdoucí a neobyčejnou reformu organizace katolické církve, úlohu, v níž jeho nástupce Pavel VI. úspěšně pokračoval (o dalších pseudopapežích ani nemluvě)...

Luciferem inspirovaný text tzv. koncilní Deklarace o náboženské svobodě odporuje Evangelium o čase Antikrista, které návrat Krista klade do doby, kdy katolická víra již má z největší části zmizet z tváře Země: „Najde Syn člověka na Zemi ještě při návratu víru?“

Snad ještě pro připomenutí několik slov o současném mediálním „hиту“ tzv. „*válce proti islamistickému teroru*“ Podrobnosti vzniku ISIS jsou opravdu neuvěřitelné. Tak např. „*kalif*“ ISIS, Abú Bakr al-Bagdádí, byl v letech 2004 až 2009 vězněm amerického tábora pro „*islamistické teroristy*“, odkud „záhadně“ uprchl a „vytvořil islámský stát“!

Po éře s nepolapitelným fantomem Usámou bin Ládinem a spol., do jité míry již dekonspirovaným díky práci tak vysmívaných „teoretiků spiknutí“, bylo třeba v nevědomosti držené světové veřejnosti nyní ukázat „*méně srozumitelného a přízračnějšího nepřítele*“. Abstraktní teroristé, kteří mohou udeřit jen jednou a poté se celá léta skrývat, již nikomu nenaháněli strach. Nyní bylo třeba lépe uspořádaného a zdánlivě nezastavitelného nepřítele, nemilosrdnějšího a děsivějšího, s protizápadním směrem úderů na Blízkém východě i jinde. Takového, jenž by obnovil ohrožení všudypřítomným terorismem, který může udeřit vždy a všude, stejně v Římě, jako v Madridu, Bruselu, Amsterdamu, Londýně, New Yorku, atd. Ale i takového, který by s hollywoodskou obratností televizním masám celého světa každodenně vtlokal do hlavy horor, hrůzu z vítězných vojenských výpadů, ze stínání hlav a fundamentalistických výzev proti zá-

padní civilizaci, ba dokonce proti civilizaci vůbec ve jménu islámu. Skrze ISIS soustavně rozdmýchávaný strach a hrůza před novým „*islamistickým terorem*“ skutečně zaslepily soudnost většiny světové veřejnosti do té míry, aby – jak byl také záměr strůjců – nedokázala vidět, že vojenští a političtí vůdci džihádistů pod dlouhými plnovousy nosí modrou zednářskou zástěru!

Každopádně si pamatujme a nezapomínejme: *poslední odpovědnost za všechny* strašlivé zločiny záměrně fanatizovaných „*bojovníků ISIS*“, zvláště na bezbranných křesťanech, nese za pokryteckou fasádou zdánlivé lhостejnosti *zuřivě protikřesťanské* zednářstvo! A to nejenom zednářstvo některých lóží, nýbrž *celé* světové zednářstvo, protože jeho členové znají tajné signály v tisku a „*vědí*“, co se skutečně odehrává.

Všechno, co až dosud početným pozorovatelům bylo nápadně „*rozporné*“ na údajně čistě „*islamistickém*“ teroru ISIS, by mělo být zřejmé každému pozornému a myslícímu jedinci. Protože však toto nemá být studie o ISIS, uvedeme si jen heslovitě některá fakta:

Irácká vláda obviňuje „*USA*“, že podporují ISIS. ... Jistě, protože zednářstvo vykonává mohutný tlak na Obamu.

Britská tajná zahraniční rozvědka MI6 podporuje ISIS; bylo to nedávno na základě příslušných důkazů před britským soudem uznáno za skutečnost, a žalovaný bývalý bojovník ISIS byl proto (!) zproštěn obžaloby. Není divu, vždyť MI6 je již po desetiletí na svém vrcholku vedena lóžemi.

Turecko je skrytě spojeno s ISIS; 10 až 15 procent „*bojovníků ISIS*“ tvoří Turci. Je to snadno pochopitelné, neboť turecký prezident Erdogan je sám členem lóže.

Stát Izrael podporuje ISIS. Jinak se ani nedalo čekat, protože řada vůdčích izraelských postav v politice a hospodářství náleží k nejvyšším lóžím, mezi nimi např. Stanley Fisher a Moshe Ya'alon.

ISIS 10. června v iráckém Mosulu přeměnil kostel na mešitu a o pár týdnů později u Homsu v Sýrii 1 600 let starý křesťanský klášter Mar Elian srovnal buldozerem se zemí. Pochopitelně, protože nenávisť uctívačů Satana ke křesťanství je *ještě silnější*, než nenávisť fanatických stoupenců Mohameda.

Mnozí vůdci ISIS „*kupodivu*“ nejsou praktikujícími mohamedány! Jen zcela logické pro satanismu oddané zednáře!

USA od roku 2014 podnikly téměř 6 000 bojových vzletů, ale zjevně absolutně ničeho „*nedosáhly*“. A jak také jinak, jestliže to nejvyššími lóžemi v žádném případě není zamýšleno.

Izrael kvůli vyvolání sympatií světové veřejnosti daroval Jordánsku 16 vyřazených bojových vrtulníků pro „*boj*“ s ISIS. Skvělé, s tímto – doufejme, snad! – létajícím šrotem se už dá dokázat něco velkého...!

USA chtějí pod záštitou Turecka zřídit v Sýrii školicí základnu pro ISIS; Izrael a Turecko podporují ISIS v severní Sýrii. Jak vidno, vliv nejvyšších lóží na vládu USA je zjevně nepřetržitý.

ISIS zničil antický chrám v Sýrii, aby odstranil všechny stopy jeho vyrabování. ... Umělecké poklady chrámu byly na mezinárodním (černém) trhu za velké peníze prodány a tvoří značnou část příjmů „*islamistické*“ teroristické organizace. A židozednářsky řízená tisková mafie se tváří, jako by o tom nic nevěděla.

Ani Vladimír Putin není navzdory rozšířenému zbožnému přání žádná světlá osobnost, nýbrž nejvýše postavený zednář, na což ukazují také jeho soustavné signály v tis-

ku. Sahrává bohužel pro nás *dosud* nejasným způsobem tak jako tak již neprůhlednou špinavou „*hru*“ lóží v tzv. „*syrském konfliktu*“ a bojuje s ISIS rovněž jen kvůli zdání.

Někteří politicky vysoce postavení členové těchto různých lóží jen zdánlivého „*boje*“ proti ISIS také velice obratně využívají pro své vlastní účely. Zatímco Vladimír Putin nechává *zdánlivě* útočit bombami na ISIS, které ve skutečnosti dopadají na syrské vzbouřence proti Asadovu režimu, dává zednář Recep Erdogan turecké letectvo rovněž *zdánlivě* útočit na postavení ISIS, čímž ve skutečnosti napadá pozice Kurdů.

Je pravděpodobné, že výše zmíněná „*vydíratelnost*“ Baracka Obamy zřejmě spočívá v tom, že předložil zfalšovaný rodný list, aby se podle ústavy USA vůbec mohl stát prezidentem. Máme se tedy postavit za nějakou stranu v aktuálním „*ukrajinském konfliktu*“ nebo v rovněž dlouho trvajícím „*syrském konfliktu*“? V prvním případě za Vladimíra Putina, v druhém za jeho „*chráněnce*“ Bašára Asada? Ne, protože nelze žádné straně dát za pravdu, když se naprosto neví, *kolem čeho* se daný konflikt *ve skutečnosti* točí: když se vůbec netuší, kdo řečený „*konflikt*“ vyvolal a nelze absolutně pochopit, jakému účelu „*konflikt*“ opravdu slouží.

Všechny možné údajné původce, důvody a cíle obou zmíněných „*konfliktů*“ dostatečně známe z médií, a to jak z „*etablovaných*“, tak i „*alternativních*“. Člověk může být vyléčen hlavně z povrchního mudrlantství, ze všech nezralých spekulací i předčasných závěrů. Tomu je totiž zřejmé, že z tolika mnohomluvných, falešných povídaček, žvástů a dohadů libovolných médií nikdy s jistotou nepozná, co se momentálně odehrává *za* kulisami, v ultratajných nejvyšších internacionálních lóžích, které ovládají celý svět. Zednáři ve vysoké politice, ať již „*pouze*“ vysokých, nebo „*dokonce*“ těch nejvyšších stupňů, musejí především ostatním ovládat jedno: umění předvádět. A to rutinně, každou hodinu, sedm dní v týdnu. Když se však přece jen někdy stane, že někdo doslova vypadl z role, poslouží rovněž vysokými a nejvyššími zednáři přísně řízená „*velká*“ média jako spolehlivá záchranná síť.

V tom případě si totiž pospíší nabídnout publiku všechna možná *zdánlivá* vysvětlení. Ta si mohou vzájemně odporovat, mohou se dokonce blížit pravdě, ba i dotýkat se jí... Nesmějí jenom jedno jediné: říkat „*skutečnou*“, „*plnou*“ pravdu.

Za kulisami nám oficiálně předváděné politiky to často může velmi silně zaskřípat a zapraskat, aniž bychom to zpozorovali, resp. věděli, jak a proč. Může to však být také přesně *naopak*: na chvíličku panuje veliký rámus a povyk *na scéně*, zatím co *za kulisami* je již dávno svorně a definitivně rozhodnuto o všem, co se má stát...jako třeba o nynějším „*běženeckém drama*“ (řízené imigraci).

A skutečně také demonstrativním státním návštěvám, vrcholným konferencím a podobně vždy *předcházejí* přísně tajné porady, úmluvy a rozhodnutí v ultratajných nejvyšších internacionálních lóžích. Například ještě před odletem kancléřky Merkelové do Moskvy za Putinem, aby tam s ním vedla „*oficiální*“ rozhovory o „*nejnovějším vývoji*“ v „*ukrajinské krizi*“, se oba v ultratajně lóži již pečlivě domluvili spolu s mnoha – dílem ještě (finančně) mocnějšími – lóžovými bratry a sestrami ze všech možných koutů světa, takže „*přípravy návštěvy*“, „*rozhovory*“ a následně „*tiskové prohlášení*“ resp. „*tisková konference*“ byly už jen inscenací pro „*obyčejný*“ lid. A přirozeně i pro jejich obrovské štáby spolupracovníků, které vedle zednářsky zasvěcených do různých stupňů a vedle parazednářů zahrnují také velké množství „*profánních*“. Aby zvláště ti poslední již svět nechápali, zahrává se jim zastaralá komedie o internacionální diplomacii a politice.

Slovo závěrem

Moc protikřesťanského židozedenářstva již stojí těsně před dosažením svého finálního cíle – **instalace univerzální světové vlády**. Lze na to reagovat různě. Mnozí budou rezignovaně vzdychat: „*Nemůžeme tak jako tak nic dělat; všechno je ztracené.*“ To by však byla odpověď malé víry, nebo dokonce nevíry. Antikrist a jeho tři a půlletá světovláda z „*milosti*“ Satana sice musí přijít; nicméně ne z toho důvodu, že Trojjediný Bůh by to sám od sebe takto chtěl, nýbrž jen proto, že proti svému Stvořiteli a Spasiteli z ďábelské pýchy a černého nevděku *rebelující lidstvo* to tak bezpodmínečně chce, čímž vyvolává Jeho spravedlivý hněv.

Moc protikřesťanských sil konce času je proto sice plně zasloužený Boží trest za staleté hnutí odpadu stále větší části křesťanstva od Bohočlověka Ježíše Krista a Jeho pravé Církve. Nicméně bez poznání a přijetí nekonečně velkého, Trojjediného Boha, se žádné stvoření nemůže ani pohnout nebo pojmout myšlenku. Bůh zůstává absolutním pánem světových dějin. A my, Jeho věřící děti, jsme schopni svou důvěřivou, naléhavou a ustavičnou prosbou a obětí ještě zabránit mnohému zlu, jež by se jinak muselo dostavit.

Co se nakonec podrobně s námi samými i celým lidstvem stane, bude nepochybně přímý výsledek těch modliteb a obětí, které my buď přineseme, nebo opomeneme.

Ale ještě něco nekonečně důležitého může dělat *každý*, kdo čte tyto řádky bez ohledu na to, kde momentálně chce stát – osobně se obrátit. V tom mu nic na světě nemůže zabránit, pokud to jen upřímně a vážně chce. Nadpřirozená pomoc Boha (= milost) se nabízí *každému*. Zůstává jenom na něm, vděčně se jí chopit. Od toho jej nemůže odvrátit protikřesťanský islám, protikřesťanský talmudismus, protikřesťanské zedenářstvo, ba ani celé peklo. Zůstane-li pak vytrvalý, zajistí si tím přinejmenším svou osobní spásu na věčnosti.
